

Z bezvadného zjištění příjmu stěžovatelky, pokud se týče sirotka nezletilého, se podává, že zjištěný příjem přesahuje součet hranice příjmové a případných požitků, které by jinak příslušely stěžovatelce a jejímu synovi Josefu.

Z úvah těchto dospěl nejvyšší správní soud k závěru, že naříkaný výměr není ani zmatečný, ani vadným, jak vytýká stížnost, i byla proto stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.
(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 1929, č. j. 240/29.)

K §§ 2 a 31 odst. 2. požitkového zákona. — Předpis daně. Povinnost navrátiti neprávem vybraný důchod.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 17. června 1927, č. j. 18324/V-1a-27, zamítlo ministerstvo stížnost do výměru zemského úřadu pro péči o válečné poškozence ze dne 11. dubna 1927, č. j. 80268/27, kterým stěžovateli od 1. května 1920 byl oduznán přiznaný důchod invalidní a potvrdilo výměr ten. Neprávem vybírané invalidní požitky se nepromíjí a postup zemského úřadu ohledně vymáhání přeběrku invalidních požitků se schvaluje.

V důvodech se uvádí, že stěžovatel, povoláním obchodník obuvi a spolumajitel domu, je svoboděn, pečuje o matku: byl uznán 80% neschopným výdělků.

Hranice příjmu činí u něho podle zákona z roku 1920 č. 142 Sb. z. a n. 4.400 Kč, součet hranice a případného invalidního důchodu 5.840 Kč (4.400+1.440).

Podle zákona z roku 1922 č. 39 Sb. z. a n. činí hranice 6.600.— Kč (součet hranice a přípustných invalidních požitků 9.480.— Kč) (6.600+1920+960).

Podle zákona z roku 1924 č. 79 Sb. z. a n., pokud se týče č. 297 a z roku 1926 č. 79 a č. 236 Sb. z. a n., činí hranice 5.500.— Kč (8.380 Kč) (5.500+1920+960).

Příjem stěžovatelův z činnosti hospodářsky samostatné dani z příjmu podléhající činil dle zjištění v roce

1919	28.000 Kč
1920	15.974 Kč
1921	27.120 Kč
1922	20.904 Kč
1923	33.558 Kč
1924	34.726 Kč
a 1925	34.726 Kč

ročně, tudíž překročil v těchto letech hranici zákonem stanovenou a stěžovatel nemá nároku na důchod válečných poškozenců ad 1. května 1920 do 31. prosince 1926.

Dle §u 31, lit. a), zákona č. 39/1922 Sb. z. a n., je zemský úřad oprávněn kdykoliv znovu prozkoumati podmínky důchodu a může pak zastaviti důchod úplně nebo částečně, odpadly-li nebo změnilily-li se podmínky, za nichž důchod byl přiznán a vyměřen nebo objevily-li se okolnosti, z nichž je patrné, že podmínky by neodpovídaly skutečnosti.

Dle posledního odstavce §u 31 citovaného zákona jsou důchodcové povinni každou změnu ve svých poměrech, jež se dotýká podmínek, za nichž důchod byl přiznán a vyměřen, oznámiti hned zemskému úřadu a ručí za škodu vzniklou opomenutím této povinnosti.

Stěžovatel nepravými udáními o svém jmění a příjmu vylákal přiznání invalidních požitků a je proto povinen, aby nahradil škodu tím vzniklou, jejíž vymáhání se schvaluje.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí, jen pokud se týče výroku o náhradě přijatého invalidního důchodu a vymáhání přeběrku, uvážil nejvyšší správní soud:

Stěžovatel popíral při ústním líčení, rozváděje námitku stížnosti, že ani zemskému úřadu pro péči o válečné poškozence ani ministerstvu sociální péče nepřísluší vydávati nálezy o povinnosti k vrácení přijatého invalidního důchodu, vůbec oprávnění žalovaného úřadu rozhodovati o této otázce, poněvadž jde o otázku soukromoprávní.

V tomto směru judikoval již nejvyšší správní soud nálezem ze dne 4. června 1928, č. 7117/27, že ministerstvo sociální péče jest příslušným rozhodovati o této otázce a odkazuje se dle §u 44 jedn. ř. na podrobnější odůvodnění citovaného nálezu. Jest tedy námitka tato bezdůvodná.

Stěžovatel brojí dále proti závěru žalovaného úřadu, že nepravými údaji o svém jmění a příjmu vylákal příznání invalidního důchodu, namítaje, že nikdy neučinil nepravdivých udání, naopak, vždy uvedl řádné a pravdivě stav věci, takže toto tvrzení úřadu je v rozporu se spisy a se skutečností.

Nejvyšší správní soud uvažuje o této námitce, musel vycházeti ze skutkové podstaty, z níž vycházel žalovaný úřad.

Jestliže pak podle dotazníku sepsaného při prohlídce konané dne 10. prosince 1919 uvedl stěžovatel jako svůj jediný příjem rentu 22 Kč měsíčně, nezmíniv se při tom o jiném důchodu nebo majetku, měl žalovaný úřad skutkový závěr dostatečný podklad, a to tím spíše, když stěžovatel vůbec nepopřel skutkovou podstatu, na níž žalovaný úřad svůj výrok založil, totiž že měl v naříkaném rozhodnutí uvedený zdanitelný příjem za léta 1919 a 1925 směrodatný pro otázku příznání důchodu invalidního za dobu od 1. května 1920 do konce roku 1926. Neprávem tudíž tvrdí stěžovatel, že závěr žalovaného úřadu odporuje spisům.

Poukazuje-li stížnost na to, že stěžovateli nebyly známy podrobné předpisy zákonné — a že nebyl na ně upozorněn, je poukaz ten právně irrelevantní, poněvadž okolnost ta jej neomlouvá.

Ze všech těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález N. S. S. ze dne 16. ledna 1929. č. 594/29.)

§ 19, odst. 2. — Spolužití vdovy s mužem ve společné domácnosti.

Výměrem ze dne 22. července 1921, č. 61.665/29109/21, přiznal zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Praze-Karlíně stěžovatelce na základě zákona č. 142/20 jako vdově po padlém vdovský důchod ročních 600.— Kč s 50% drahotní přírůzkou.

Výměrem ze dne 7. května 1924, č. 74857/24, zastavil úřad ten ve smyslu §u 19, odst. 2. zákona č. 142/20 ve znění zákona č. 39/22 dnem 1. června 1924 až na další výplatu vdovského důchodu, ježto bylo zjištěno, že stěžovatelka žije ve společné domácnosti s mužem, pročež odpočívá ve smyslu dříve cit. zákonného ustanovení nárok na důchod vdovský.

Stěžovatelka domáhala se pak v letech 1925 a 1926 opětně, aby jí výplata důchodu vdovského byla znovu povolena, leč marně, ježto podle zprávy četnictva spolužití její s Janem K. nebylo přerušeno.

Naříkaným rozhodnutím z 29. července 1927, č. 22450-V/1a-27, zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost vdovy do rozhodnutí zemského úřadu pro válečné poškozence v Praze ze dne 12. dubna 1927, č. 79-410-27, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatelky o uvolnění výplaty důchodu vdovského, ježto podle § 19, odst. 2, zákona č. 39/22 a prováděcího nařízení č. 363/22 odpočívá v tom případě, pakli válečná vdova žije ve společné domácnosti s mužem v poměru rovnajícím se manželství, její vdovský důchod po dobu tohoto spolužití a jest v tomto případě věrohodně zjištěno, že stěžovatelka, vdova po padlém vojná, žije dosud ve společné domácnosti s bratrem padlého vojína, Janem K. v poměru, jaký má na mysli svrchu citované zákonné ustanovení, čemuž nasvědčuje společné bydlení jakož i způsob spolužití.